

□ Ahol az asszonyok ilyen véleményen vannak, ott a férfiak rendszeren másként gondolkoznak. Azokat elbájoalta Terka közvetlensége, kedves mosolya és elfogulatlan barátságos viselkedése. Az ő szemükben egészen másnak látszott a fiatal asszony, mint az asszonyokéban. Ők nem boncolgattak, nem kutattak, nem akartak mindenáron hibákat találni, hanem elfogadtak mindent úgy, amint láttak és egyenlőre megelégedtek azzal, hogy kellemes társaságba vannak, amelynek kétségtelenül a háziasszony a fénypontja.

□ Lassankint megélnékült a társalgás. Előkerültek a hagyományos és elkerülhetetlen gazdasági témák, amelyekhez Terka vajmi keveset értett. Egy kopaszodó úriember szakelőadást tartott Terkának a terméskilátásról. Elmondta, hogy melyik növényben milyen betegség tett kárt, hogy milyen időre volna szükség és hogy a gazdasági cselédeknel alábbvaló népség nincsen kerek e világon.

□ Terka nagyon csodálkozott a mondottakon, megpróbálta, hogy a fejébe tartsa ezeket a furcsa neveket, amelyekről nem tudta bizonyosan, hogy növény-e, avagy valami betegséget jelentenek és sehogyse tudta megérteni, hogy miért is olyan borzasztó rosszak azok a gazdasági cselédek.

□ És amikor megszólalt az öregúr hangja és vacsorához hívta a vendégeket, Terka valami zsbongást érzett a fejében. Valami nyugtalanító, kinos érzés lepté meg, amit nem tudott volna megmagyarázni, de ami bágyadtá, kimerültté tette és amely arra kényszerítette, hogy erősebben kapaszkodjék Oszkár karjába, aki büszke önérzettel vezette asszonyát a terített asztalhoz.

□ A cigány vonója melegen ölelgette a húrokat és a hegedű lágyan, kéjesen adta vissza a búján reszkető húrok hangjait.

□ Terka ott ült az asztalnál, gépiesen emelte szájához a falatokat, erőltetett, érthetetlen mosollyal válaszolt

azokra a hozzáintézett kérdésekre, amelyeket jóformán nem is hallott és emberfeletti erővel igyekezett leküzdeni azokat az érzéseket, azokat a gyötrő sejtéseket, amelyek mindinkább hatalmába kerítették.

□ Gondolkozni akart. Elővette minden erejét, hogy megmagyarázza önmagának a különös állapotot. Erőt akart meríteni abból, hogy ő nem beteg és hogy ez a különös változás csak annak a meglepetésnek az eredménye, amely őt a megálmódott kis viskóból, a boldogság ezerszer lerajzolt tanyáából a díszes kastélyba vitte. Szerette volna érzéseit kormányozni, de minél jobban erőlködött, minél jobban vergődött, annál inkább érezte gyengeségét.

□ A gyöngyöző pezsgő, a szilajbús nóta tüzet öntött a társaságba. Fesztelenebb, hangosabb lett a társalgás és a sűrű jókívánságok, amelyekkel a fiatal párt köszöntötték, mindig egy-egy fokkal emelték a hőfokot.

□ Terka minden izében reszketett.

□ A cigány a háta mögé huzódott és mint egy hajlékony tigris, úgy kuszott a feje fölé, hogy a halkán éledő hangokat belopja a rózsás fülekbe.

□ Még a legutolsó akkordok otthintáztak a levegőben, amikor Oszkár rémülten tekintett Terkára, aki halott-halovánnyan, lecsukott pillákkal odaroskadt a mellére.

□ A vendégek közül néhányan észrevették a hirtelen változást és sikoltozva ugráltak fel az asztaltól.

□ Ott volt a család régi háziorvosa is, aki rögtön intézkedett, hogy a fiatalasszonyt szobájába vigyék és fejesóválva követte Oszkárt, aki a minden izében kinosan reszkető Terkát gyöngéden átkarolva vitte a nászszobába.

□ A vendégek hamarosan elszéledtek és azok az asszonyok, akik azelőtt nem mertek beszélni, most már olyan regényes történeteket meséltek arról az asszonyról, aki az esküvője lakomáján elájult, hogy élénk fántáziájuk szárnyalását egy regényíró bajosan követhette volna.

ÁMON VILMOS.

Emlékszel-e?...

*Emlékszel-e? ... Két kézzel szórta fényét
Napisten ott a vén Mecsek fölött,
S mi víg, kacagva, boldog álmodással,
Nekünk nyílt a virág, szólt a madárdal,
Jártunk a zúgó tölgyesek között.*

*Emlékszel-e? ... Bibortelőkbe sirta
Könnvét Napisten túl a bérceken,
A rózsák, nárcisok halkán susogtak,
S nagy messziről egy régi, röpke dalnak
Egy-egy accordja szállt fel nesztelen ...*

*Emlékszel-e? ... Sötét gyász köntösében
Suhant fölénk a halványarcú éj ...
... „Tiéd vagyok!” ... susogta édes ajkad,
S szerelmes csókom bűgva visszaadtad;
Tiéd! ... mig lelkem bús honába tér! ...*

*Tiéd! ... S nem nyílt még kétszer sem azóta
A rózsá, nárcis, kétszer sem fakadt
Virágba bimbó, megfakult a nóta,
S én tépett, bús, nagy álmok álmodója
Járok sötét, vén dómfalak alatt ...*

Thomé József.